

Efter Schengenkonventionens artikel 23, stk. 1, skal en udlænding, der ikke længere opfylder de betingelser for kortvarigt ophold, der gælder på et af Schengenlandenes område, i princippet straks forlade Schengenlandenes område. Hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, udsendes den pågældende fra det Schengenland, hvor den pågældende er pågrebet, til sit hjemland eller til enhver anden stat, hvor den pågældende kan indrejse, jf. Schengenkonventionens artikel 23, stk. 3 og 4.

Artikel 96 i Schengenkonventionen vedrører indberetning af uønskede udlændinge til Schengeninformationssystemet.

Direktivets regler om gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse af tredjelandstatsborgere er ikke obligatoriske i den forstand, at en fuldbyrdsesstat er forpligtet til at gennemføre en afgørelse om udsendelse truffet af en ophavsstat. Det vil således i de konkrete tilfælde være op til det enkelte Schengenland at beslutte, hvorvidt der skal træffes en beslutning i henhold til direktivets bestemmelser.

Det fremgår af direktivets artikel 1, stk. 2, at gennemførelsen af en ophavsstats afgørelse om udsendelse af en tredjelandstatsborger skal ske i henhold til fuldbyrdsesstatens lovgivning.

Ved tredjelandstatsborger forstås enhver person, der ikke er statsborger i et Schengenland eller i et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, jf. direktivets artikel 2, litra a. Direktivet gælder dog ikke familiemedlemmer til EU-statsborgere, der har gjort brug af deres ret til fri bevægelighed, jf. artikel 1, stk. 3.

Direktivet vedrører alene administrative afgørelser om udsendelser, jf. artikel 2, litra b. Beslutninger om udsendelse truffet af en domstol er således ikke omfattet af direktivet.

Efter direktivets artikel 3, stk. 1, litra a, er fuldbyrdelse af et andet Schengenlands afgørelse om udsendelse betinget af, at tredjelandstatsborgeren er omfattet af en afgørelse om udsendelse, der er baseret på en alvorlig og konkret trussel mod den offentlige orden og nationale sikkerhed, og som er truffet, når tredjelandstatsborgeren af ophavsstaten er dømt for en lovovertrædelse, som straffes med mindst et års frihedsstraf, eller når der foreligger alvorlige grunde til at antage, at tredjelandstatsborgeren har begået alvorlige strafbare handlinger, eller der foreligger reelle indici for, at han påtænker at begå sådanne handlinger på en medlemsstats område.

Hvis den pågældende udlænding har opholdstilladelse i et andet Schengenland end ophavsstaten, følger det af direktivets artikel 3, stk. 1, litra a, 2. led, at

fuldbyrdsesstaten i medfør af Schengenkonventionens artikel 25, stk. 2, skal konsultere ophavsstaten og det Schengenland, hvor den pågældende har opholdstilladelse. I sådanne tilfælde er der mulighed for at inddrage en opholdstilladelse, for så vidt der er hjemmel hertil i den nationale lovgivning i det land, der har udstedt opholdstilladelsen.

Der kan endvidere ske udsendelse i medfør af direktivets artikel 3, stk. 1, litra b, hvis tredjelandstatsborgeren er omfattet af en afgørelse om udsendelse på grund af manglende overholdelse af de nationale bestemmelser om udlændinges indrejse eller ophold.

Direktivet vedrører kun endelige administrative afgørelser om udsendelse. Ophavsstatens afgørelse om udsendelse må således hverken være blevet udsat eller suspenderet, jf. direktivets artikel 3, stk. 1, sidste led.

Afgørelser om udsendelse gennemføres under hensyn til beskyttelsen af menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder, jf. direktivets artikel 3, stk. 2.

Det følger endvidere af direktivets præambel, at afgørelser om udsendelse af tredjelandstatsborgere skal træffes i overensstemmelse med de grundlæggende rettigheder, som er garanteret ved Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, navnlig artikel 3 og 8, og flygtningekonventionen, og som følger af de forfatningsmæssige principper, som medlemsstaterne har til fælles.

Direktivet berører endvidere ikke bestemmelserne i konventionen om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater (Dublin-konventionen), og i tilbagetagelsesaftalerne mellem medlemsstaterne, jf. direktivets artikel 3, stk. 3.

En afgørelse om fuldbyrdelse af en afgørelse om udsendelse skal kunne påklages af tredjelandstatsborgeren i henhold til fuldbyrdsesstatens lovgivning, jf. direktivets artikel 4.

Det er i direktivets artikel 5 fastslået, at beskyttelsen af personoplysninger og datasikkerheden skal sikres i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger.

Ophavsstatens og fuldbyrdsesstatens myndigheder skal ifølge direktivets artikel 6, 1. led, benytte alle hensigtsmæssige midler til at samarbejde og udveksle oplysninger om gennemførelsen af direktivet. Ophavsstaten skal endvidere ifølge direktivets artikel 6, 2. led, sørge for, at fuldbyrdsesstaten hurtigst muligt